

политиката. Въ това списание се срѣщатъ интересни статии за икономическото положение въ Турция и на българитѣ въ частностъ, полезни съвети изъ областъта на земледѣлието, медицината, хигиената, исторически и етнографически бележки, научни открития; разглеждатъ се училищното и читалищното дѣло и условията за тѣхния напредѣкъ. То изтъква необходимостта отъ добре подготвенъ учителски кадъръ, и затова подхвърля идеята за създаване на висше народно училище въ Сръдець.

„День“ се спира и на екзархийскитѣ работи. Не одобрява раздѣлянето на българитѣ на два лагера, всѣки отъ които слѣпо, тѣсногърдо защищавалъ или нападалъ Екзархията и нейнитѣ органи. Списанието се стреми да бѣде безпристрастно и въ критикитѣ си е въздържано, обаче не пропуска да изкаже съжаленията си, че нѣкои български владици не били на мѣстото си, не се грижели за отваряне на училища, не насърдавали книжнината, не вземали енергични мѣрки противъ грѣцката културна пропаганда. Сѣщо и „Македонската дружина“ презъ втората и третата година отъ сѣществуването си не проявявала особена дейностъ. Отбелязва вжтрешнитѣ вълнения, дължащи се на покварата на администрацията; отначало изказва надежда, че ще бѣдатъ въведени многообещанитѣ реформи, но остава разочаровано следъ прогласяването на фермана отъ 12 ноемврий 1875 година: чрезъ него не се прокарвало равенство между народитѣ, българскиятъ езикъ не се допускалъ за официаленъ и пр. Отбелязва всички събития въ Турция и чужбина.

Това списание помѣства нѣкои стихотворения и разкази отъ П. Р. Славейковъ, Ст. Михайловски и др.; рецензии на български и чужди книги, и пр.

„День“ е било едно разнообразно, издържано напълно по съдържание, езикъ, стилъ и външенъ видъ списание, което, безъ да има белезитѣ на сухитѣ академични издания, е все пакъ научно, а безъ да има отсѣнка на поучително списание — достатъчно популярно, за да бѣде разбрано и отъ сръдно образования читателъ. Въ него сътрудничатъ: П. Р. Славейковъ, Т. Икономовъ, Ст. Михайловски и др.

Цариградскиятъ печатъ има ценна заслуга за културното и политическо възраждане на българския народъ.

Той се явява не само като вѣренъ изразителъ, но и като искренъ тълкувателъ и изяснителъ на идеитѣ, проектитѣ, усилията на българската интелигенция въ Цариградъ за разрешение на българската проблема. Той е неинъ вѣренъ помощникъ при насърчение на образователното и възпитателно дѣло и самъ се явява като просвѣтителъ на широкитѣ народни маси съ своитѣ поучителни, научно-популярни статии. Но особни заслуги има той презъ време на